

Λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν.

Ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου.

Ἡλῖος τῆς δικαιοσύνης ὁ τριήμερος ἀνέτειλε σήμερα κι' ὀλόκληρη ἐφώτισε τὴν πλάση. Ὁ τριήμερος καὶ προαιώνιος Χριστός, τό τσαμπὶ τοῦ σταφυλιοῦ, βλάστησε καὶ τὸν κόσμον πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ. Τὴν ἀβασίλευτην αὐγὴ ἄς δοῦμε. Πρὶν ἔρθῃ ἡ αὐγὴ, ἄς τὴ δοῦμε σήμερα καὶ ἀπ' τῆ φωτοπλημμύρα ἄς γεμίσουμε ἀπὸ χαρὰ. Τίς πόρτες τοῦ Ἄδη ἀνοίγει ὁ Χριστός καὶ οἱ νεκροὶ σηκώθηκαν σὰ νὰ κοιμοῦνταν. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού ἀνασταίνει τοὺς πεσμένους καὶ ἀνάστησε μαζί Του τὸν Ἀδάμ.

Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, Αὐτός πού ἀνασταίνει ὅλους καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Εὐα ἀπ' τὴν κατάρα. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού Αὐτός μόνος ἀνασταίνει καὶ χαροποίησε τὸν ἀκατάστατο πρῶτα κόσμον, σέ ὅλα τὸ ρυθμὸ καὶ τὴν τάξη ἐγκαθιστῶντας. Σηκώθηκε ὁ Κύριος, ὅπως αὐτός πού κοιμᾶται, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Του ὅλους τοὺς χτύπησε καὶ τοὺς ντρόπιασε. Ἀναστήθηκε κι' εἶναι ἡ χαρὰ τό δῶρο Του σ' ὅλη τὴν χτίση. Ἀναστήθηκε κι' ἀνοίξε τοῦ Ἄδη ἡ φυλακὴ. Ἀναστήθηκε καὶ τὴ φθορὰ τῆς φύσης σέ ἀφθαρσία τὴ μετέλλαξε. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, κι' ἀποκατάστησε τὸν Ἀδάμ στὴν παλιὰ δόξα τῆς ἀθανασίας.

Ἡ νέα χτίση, πού φέρνει ὁ Χριστός, μέ τήν Ἀνάστασή Του ἀνανεώνεται. Μέ τή νέα ὁμορφιά τοῦ Χριστοῦ ἄς στολισθοῦμε. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ καινούργιος οὐρανός γίνεται σήμερα, ἕνας οὐρανός πιά λαμπρός ἀπό τόν οὐρανό πού ἀντικρύζομε. Γιατί δέν περιμένει τόν ἥλιο πού κάθε μέρα βασιλεύει, ἀλλά τόν Ἥλιο πού ὑψωμένο στό Σταυρό τόν ντράπηκε τοῦτος ὁ δοῦλος ἥλιος καί χάθηκε. Ἔχει τόν ἥλιο, πού γι' αὐτόν εἶπε ὁ προφήτης. Θ' ἀνατείλει γιά τούς φοβισμένους τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης, τόν Ἰησοῦ, Ἥλιο πού τήν Ἐκκλησία καταυγάζει φωτεινός καί αἰώνιος. Γι' αὐτόν λέει ἡ Γραφή. Ἥλιος βγήκε στή γῆ καί Λωτός φύτρωσε, γιά νά ὑποτυπώση τό νόμο, μπῆκε στή Σιγώρ, πού σημαίνει μικρότητα. Αὐτός ὁ Ἥλιος κάνει σοφούς τούς ἄσοφους καί αὐτός ὁ Ἥλιος στήν ἀκλόνητη πέτρα μαζί μέ τήν πίστι μας ἔχει ρίξει θεμέλιο.

Γι' αὐτόν τόν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης, τό Χριστό, ἔχει γίνει οὐρανός ἡ Ἐκκλησία καί δέν ἔχει φεγγάρι πού μεγαλώνει καί μικραίνει παρά τή χάρη πού λάμπει πάντα. Δέν ἀνατέλλει κάποια ἀστέρια πλανητικά ἀλλά ἀστέρια νεοφώτιστα μέσα ἀπό τήν κολυμβήθρα. Δέ βγάζει σύννεφα πού προκαλοῦν τή βροχή. ἔχει ἡ Ἐκκλησία θεολόγους δασκάλους. Δέν κρέμεται πάνω σέ θολά νερά, ἀλλά ἔχει θεμελιωθῆ πάνω στά ἱερά δόγματα. Δέν φέρνει χειμωνιάτικη βροχή καί συγκινεῖ τούς ἀνθρώπους ὄχι μέ κρωγμούς ἀγριοπουλιῶν ἀλλά μέ τίς ὁμιλίες τῶν δασκάλων.

Αὕτη εἶναι ἡμέρα, πού βγήκε ἀπ' τά χέρια τοῦ Κυρίου. Ἄς νιώσωμε τήν πνευματική της ἀναγάλλια καί τή θεϊκή εὐφροσύνη της. Αὕτη εἶναι γιά μᾶς ἡ πιό γιορτινὴ ἀπ' ὅλες τίς ἑορτές. Αὕτη εἶναι ἡ ἑορτή, γιά τήν ὁποία τό Ἅγιο Πνεῦμα μᾶς προτρέπει καί μᾶς λέει: Ἐτοιμάσετε ἑορτή μέ πυκνόφυλλα, χαρούμενα κλαδιά ὡς τίς ἄκρες τοῦ θυσιαστηρίου. αὕτη εἶναι ὄλου τοῦ κόσμου ἡ ἑορτή, πού τόν ἀνακαινίζει καί τόν σώζει. Αὕτη ἡ ἑορτή εἶναι ὄλων τῶν ἑορτῶν ἡ κορυφή καί ἡ ἀκρόπολη. αὕτη εἶναι ἡμέρα πού τήν εὐλόγησε ὁ Θεός καί τήν ἀγίασε, γιατί αὕτη τή μέρα σταμάτησε ἀπό ὅλα τά ἔργα Του, ὀλοκληρώνοντας τή σωτηρία τῶν ζωντανῶν μαζί καί τῶν νεκρῶν. Τή μέρα αὕτη σταμάτησε τῶν μολυσμένων εἰδωλολατρῶν τίς τελετές καί τούς χορούς. Τή μέρα αὕτη σταμάτησε τή δύναμη ὄλων τῶν ἀνηθίκων. Τή μέρα αὕτη σταμάτησε τήν κνίσσα καί τίς θυσίες τῶν εἰδωλικῶν αἱμάτων. αὕτη τή μέρα σταμάτησε τή δύναμη τοῦ τυράννου καί τό κεντρί πού κέντρωνε τούς ἀνθρώπους. Σ' αὕτη σταμάτησε τίς Ἰουδαϊκές θυσίες καί τίς πρωτομηνιές. σ' αὕτη ἔβαλε καινούργιους νόμους καί κανόνες στή χτίση. σ' αὕτη σταμάτησε τό Πάσχα τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καί τῶν Ἰουδαίων. σ' αὕτην ὀλοκλήρωσε κάθε τύπο, σκιά καί προφητεία.

Κατά τό Πάσχα μας, τό Πάσχα τό ἀληθινό, θυσιάστηκε ὁ Χριστός καί ἰδοῦ ἡ καινούργια χτίση τοῦ Χριστοῦ, ἡ καινούργια πίστη τοῦ Χριστοῦ, οἱ καινούργιοι νόμοι, ὁ καινούργιος λαός τοῦ Θεοῦ. Καινούργιος, ὄχι παλιός Ἰσραήλ καί νέο Πάσχα, νέα καί πνευματική περιτομή. νέα καί ἀναίμακτη θυσία. νέα καί θεϊκή διαθήκη. Σήμερα ἀνανεωθῆτε καί ἴσιο φρόνημα, νέο ἐγκαταστήστε στίς καρδιές σας καί γιά νά δεχθῆτε τῆς νέας καί ἀληθινῆς ἐορτῆς τά μυστικά καί νά δοκιμάσετε σήμερα τρυφήν οὐράνια, πραγματική καί νά φύγετε φωτισμένοι στά μυστικά τοῦ νέου Πάσχα καί πού δέν παλιώνουν, καί πῆραν τή θέση τῶν ἀντίστοιχων μυστικῶν τοῦ παλιοῦ, γιά νά ἀντιληφθῆτε πόση εἶναι ἡ ἀπόσταση καί ἡ διαφορά τῶν δικῶν μας ἀπό τά Ἰουδαϊκά καί ποιά σύγκριση μπορεῖ νά σταθῆ τῶν ἁδαιων τύπων μέ τήν ἀλήθεια. Ἄς ἀρχίσουμε τό λόγο γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἐμφάνισή Του ἀπ' αὐτό τό σημεῖο.

Ἔστειλε κάποτε ὁ Θεός ἀπό ψηλό βουνό γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ τό νομοθέτη Μωυσῆ, γιά νά φέρῃ τόν τύπο τοῦ νόμου. Στάλθηκε κι ὁ νομοθέτης Κύριος, Θεός ἀπό Θεό, ὄρος ἀπό ὄρος τῆς οὐρανίας ὁροσειρᾶς γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ μας, πού εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀλλά ὁ Μωυσῆς ἔδωσε ἐλευθερία ἀπό τόν Φαραώ καί τούς Αἰγυπτίους, ἐνῶ ὁ Χριστός μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τό διάβολο καί τούς δαίμονες. Ὁ Μωυσῆς ἐσκότωσε κι ἔθαψε στήν ἄμμο ἐκεῖνον πού ἐνίκησε τόν Ἰουδαῖο. Ἔδωσε κι ὁ Χριστός τόν θάνατο στό διάβολο, στήν ἄβυσσο ἐξαποστέλλοντάς τον.

Συμφιλίωσε ὁ Μωυσῆς τούς δύο ἀδελφούς του πού φιλονικοῦσαν, συμφιλίωσε κι ὁ Χριστός τούς δύο λαούς Του, ἐνώνοντας τά οὐράνια μέ τά γήινα. Ἐκεῖ ἡ κόρη τοῦ Φαραώ ἤρθε νά λουστῆ καί βρῆκε τό Μωυσῆ καί ἡ Ἐκκλησία, κόρη τοῦ Χριστοῦ, μέ τό Βάπτισμα παίρνει τό Χριστό, ὄχι τριῶν μηνῶν ἀπό τό κοφίνι, ὅπως τό Μωυσῆ, ἀλλά τριῶν ἡμερῶν ἀπό τόν τάφο ἀντί τοῦ Μωυσῆ. Ἐκεῖ τυπικά καί σέ νυχτερινό σκοτάδι ἔκαμε ὁ Ἰσραήλ τό Πάσχα του, ἐδῶ φωτεινά καί μέσα στήν ἡμέρα τό Πάσχα ἐορτάζομε. Ἐκεῖ στῆς ἡμέρας τό βράδιασμα. ἐδῶ στό βράδιασμα τοῦ χρόνου καί τῶν καιρῶν. Ἐκεῖ τά πορτόφυλλα σημαδεύτηκαν μέ τό αἶμα. ἐδῶ τῶν πιστῶν οἱ καρδιές σφραγίζονται μέ τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ ἦταν θυσία νυχτερινή καί σέ ὥρα νύχτας ἔγινε τῆς Ἐρυθρᾶς τό πέρασμα. ἐδῶ εἶναι σωτηρία καί φωτερή ἡ Ἐρυθρά θάλασσα τοῦ Βαπτίσματος καί μέ τή φωτιά τοῦ Πνεύματος φωτίζει, ἐδῶ ἀληθινά Πνεῦμα Θεοῦ πνέει καί φανερώνεται πάνω στό ἴδιο νερό καί συντρίβει τήν κεφαλή τοῦ δράκοντα ἄρχοντα τῶν δρακόντων, τῶν δαιμονικῶν λαῶν τοῦ διαβόλου. Ἐκεῖ ὁ Μωυσῆς σώζει τούς Ἰσραηλίτες μέ νυχτερινό βάπτισμα. ἐκεῖ τό σύννεφο γίνεται σκέπη τοῦ λαοῦ. στό λαό τοῦ Χριστοῦ ἡ

δύναμη τοῦ Ὑψίστου ρίχνει τόν εὐεργετικό ἴσκιο της. Ἐκεῖ γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ χόρεψε ἡ Μαρία, τοῦ Μωυσῆ ἡ ἀδελφή: ἐδῶ πού γίνεται ἡ σωτηρία τῶν Ἐθνικῶν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στό σύνολό της γιορτάζει. Ἐκεῖ στήν πέτρα τή φυσική καταφεύγει ὁ Μωυσῆς. ἐδῶ στήν πέτρα τῆς πίστεως καταφεύγει ὁ λαός. Ἐκεῖ οἱ πλάκες τοῦ νόμου συντρίβονται καί μηνᾶνε συνάμα τό πέρασμα τοῦ νόμου καί τό πάλιωμα, ἐδῶ ἀρράγιστοι οἱ θεϊκοί νόμοι σώζονται. Ἐκεῖ τό μοσχάρι καιγόταν στή φωτιά γιά τιμωρία τοῦ λαοῦ. ἐδῶ θυσιάζεται ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ γιά τοῦ λαοῦ τή σωτηρία. Ἐκεῖ μέ τό ραβδί ἡ πέτρα δέχεται κτύπημα. ἐδῶ ἡ Πέτρα, ὁ Χριστός δέχεται τρύπημα στήν πλευρά. Ἐκεῖ βγαίνει ἀπ' τήν πέτρα νερό. ἐδῶ Αἷμα καί νερό πηγάζει ἀπ' τή ζωοποιό πλευρά. Ἐκεῖνοι δέχτηκαν ἀπ' τόν οὐρανό τό κρέας τῶν ὀρτυκιῶν. ἐμεῖς ἀπ' τά ὕψη δεχόμαστε τό περιστέρι τοῦ Πνεύματος. Ἐκεῖνοι ἐφήμερο μάννα ἔφαγαν καί πέθαναν. ἐμεῖς τόν Ἄρτο τρῶμε γιά νά ζοῦμε στόν αἰῶνα.

Μά ἐκεῖνα, παλιά πράγματα καί ἴσκιοι ψεύτικοι πάλιωσαν καί τελείωσαν. τοῦ δικοῦ μας λαοῦ ἡ πίστη αὐξάνει καί θάλλει καί μένει παντοτεινά. Αὐτή εἶναι ἡ προτύπωση τοῦ δικοῦ μας Πάσχα. τό σκιερό πέρασμα τῶν διατάξεων τοῦ νόμου. Ἔτσι πρέπει νά κοιτάξης τήν ἑορτή καί ἔτσι νά ἐξετάσης τά ὅσα ὁ Μωυσῆς καί οἱ Προφῆτες λένε γιά τήν ἡμέρα καί ἡ Ἀνάσταση θά σέ πείση, γιατί ὅλους τούς ἔχει ἡ ἀπιστία τυλίξει. Εἶναι πολλοί οἱ τύποι τῆς ἑορτῆς καί ἀπερίγραπτοι γιά τήν Ἀνάσταση ἀπό τούς νεκρούς καί τή συνέχιση τῆς ζωῆς. Μάρτυράς της, πού ἀξίζει νά τόν πιστέψης, εἶναι ἡ σφαγή τοῦ Ἰσαάκ. τύπος της ὁ λάκκος τοῦ Ἰωσήφ, ὅπου τόν ἔρριξαν τ' ἀδέλφια του καί ἀπ' ὅπου βγῆκε ἀθάνατος. τύπος της ὁ λάκκος τοῦ Ἰερεμῆα, ὅπου μιά φορά ἀπό τή φθορά καί τό βόρβορο βγῆκε. Τοῦ Χριστοῦ τήν Ἀνάσταση ὑποτυπώνει τό κῆτος τοῦ Ἰωνᾶ, ἀπό ὅπου βγῆκε σέ τρεῖς μέρες. Ἐχεις στή διάθεσή σου κι ἄλλο σημάδι γιά τό δεσμωτήριο τοῦ Ἄδη, τό δεσμωτήριο τοῦ Ἰωσήφ, ὅπου τόν κατασφάλισε ἡ παράνομη συναγωγή κι ἀπ' ὅπου βγῆκε ἀπείρακτος ἔπειτα ἀπό τρία χρόνια, ὅπως βγῆκε ὁ Χριστός σέ τρεῖς μέρες ἀπό τούς νεκρούς. Μαζί μ' αὐτούς κι ὁ Δανιήλ μέ τό λάκκο τῶν λεόντων προτυπώνει τόν τάφο τοῦ Σωτήρα, ἀπ' ὅπου βγῆκε ὁ Ἰησοῦς καί σώθηκε ἀπό τόν Ἄδη καί τό θάνατο, ὅπως ἀπό λεοντάρια. Μέ αὐτά νά ἐλέγξης τούς Ἰουδαίους καί νά τούς ἐπιτιμήσης. Ἔτσι ν' ἀπολογηθῆς γιά τό πάθος καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Αὐτά τά ὅπλα σύμμαχος σοῦ χαρίζει ὁ λόγος. αὐτά τά μυστήρια σοῦ διδάσκει ἡ ἑορτή.

Καί ἔπειτα τί ἄλλο ἐκτός ἀπό αὐτά; Ἐμεῖς γιορτάζουμε μόνο ἢ θά φροντίσωμε καί γιά τόν ἀδελφό μας; Ἐμεῖς θά πανηγυρίσωμε ἢ θά

μιλήσωμε καί γιά τούς άλλους; Εἶναι ἀνάγκη μέσα στή δική μας ἑορτή ν' ἀκουσθῆ ἕνας θεάρεστος καί καλόδεκτος, κοινός στεναγμός τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Θεό κι ἄς θυμηθοῦμε τούς ἀδελφούς μας πού βρίσκονται σ' ἀνάγκες, τούς δικούς μας πού βασανίζονται ἀπὸ τίς στερήσεις στίς ἐρημιές.

Ἄς μποῦμε στά δεσμά τῶν δεσμωτῶν, ἄς ἀναδεχτοῦμε τὸν πόνον ὅσων πονοῦν. γιὰτί ἂν ὑποφέρῃ ἓνα μέλος, ὑποφέρουν μαζί ὅλα τὰ μέλη. Ἄς συμμεριστοῦμε λοιπὸν τὸ πάθος τῶν ἀδελφῶν μας, τῶν ἴδιων τῶν μελῶν μας. ἄλλοι μέ χρήματα, ἄλλοι μέ λόγους, ἄλλοι μέ εὐεργεσίες, ὅλοι μέ τὴν ἰκεσία μας γι' αὐτούς στό Θεό. Ἄς γίνωμε πρεσβευταί, παρακαλῶ, ὅλοι ἀπὸ κοινοῦ σήμερα πρὸς τὸ Θεό, γιὰτί κοινή εἶναι ἡ αἰχμαλωσία μας. Κοινή παρακαλῶ ἄς εἶναι ἡ δέησή μας, ἀφοῦ κοινή εἶναι καί ἡ τιμωρία. Ἄς ἀκούσωμε αὐτόν πού λέει: προσευχηθῆτε ὁ ἓνας γιά τὸν ἄλλο, γιά νά σωθῆτε. Ἄς ἀκούσωμε τὸ Χριστό πού λέει. ἂν δύο ἢ τρεῖς συμφωνήσουν στήν προσευχή, κάθε αἴτημα πού θά ζητήσουν, θά τοὺς δοθῆ. Μεγάλο ὄπλο, ἀδελφοί, ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας. μεγάλο τεῖχος ἀδελφοί, ἡ σύμφωνη προσευχή ὅλων πρὸς τὸν Θεό καί μάλιστα τοῦ λαοῦ πού στήν αἰχμαλωσία του ἔμεινε πιστός. Κανείς ἄς μὴν τολμήσῃ νά πῆ ὅτι ὁ Θεός δέν ἀκούει τοὺς ἀμαρτωλούς. Περισσότερο δέχεται τὴ δέηση τῶν ταπεινῶν καί μάλιστα ἐκείνων πού καταπονοῦνται γιά τὸ ὄνομά Του, πού μαστιγώνονται, πού φυλακίζονται, πού θλίβονται, πού τοὺς κατηγοροῦν οἱ ἐχθροὶ τους κι ὅμως δέν ἀρνήθηκαν τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ. Ἀπ' αὐτούς ὑπάρχουν πολλοὶ καί πολλές μέσα στίς τάξεις μας κι ἔγιναν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογηταί, καί πού Ἐκεῖνος ἀμέσως τοὺς ἀκούει. Μεγάλο ὄπλο, ἀγαπητοί, ἡ εὐχή ἐκείνων. ὅλους αὐτούς τοὺς λογαριάζει ὁ Χριστός γιά τοὺς κινδύνους πού καθημερινά διατρέχουν.

Γι' αὐτό καί θαρραλέοι ἐμεῖς ἀπὸ τίς προσευχές τους καί βλέποντας τὸ θάρρος πού ἔχουν μπροστά στό Θεό αὐτοί, ἀπὸ κοινοῦ, μ' ἐπιμονή ἄς προσευχηθοῦμε γιά τοὺς ἀδελφούς μας πού βρίσκονται σέ ἀνάγκες. Γιατί πολλές φορές ἡ βασιλική φιλανθρωπία κατὰ τίς ἑορτές σέ πολλούς καταδίκους χαρίζει τὴν ἄφεση καί τὴν ἀπελευθέρωση. Μεγάλη, τὸ ξαναλέω, ἀδελφοί, ἡ εὐχή τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα ἡ πίστη πού δέν χάνεται κατὰ τὴν αἰχμαλωσία. Γιατί κι ὁ βασιλιάς πολλές φορές λογαριάζει τὴν παράκληση τοῦ λαοῦ καί χαρίζει τοὺς καταδίκους στὸν ὄχλο πού παρακαλεῖ. Γι' αὐτό παρακαλοῦμε τὴν ἀγάπη ὅλων σας μ' ἐπιμονή νά θυμᾶστε (στίς προσευχές σας) τοὺς ἀδελφούς μας πού βρίσκονται σ' ἀνάγκη, ἀκόμα καί ἐκείνη τὴν ὥρα τὴν φρικτὴ, πού τὸν ἀτίμητο μαργαρίτη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ θά δεχτοῦμε στά χέρια μας.

Ἔτσι μ' ἐπιμονή γιά τούς ἀδελφούς μας ἄς προσευχηθοῦμε καί ἄς ποῦμε στό Χριστό: «Σύ ὁ ὁ μόνος καί τότε καί τώρα ἀγαθός Θεός καί φιλόανθρωπος κυρίαρχος, πού μέ τό Πάσχα τούς Ἰσραηλίτες ἀπό τή σκλαβιά τῆς Αἰγύπτου ἔσωσες καί μέ τό αἶμα τοῦ ἀμνοῦ τούς χάρισες τήν ἐλευθερία, Σύ καί τήν ὥρα τούτη μέ τό ἄχραντο Σῶμα Σου καί τό ἀκριβό Σου Αἶμα δώρησε στόν κόσμο Σου ἐλευθερία ἀπό τήν πικρή σκλαβιά. Σύ πού δέχτηκες τά κλάματα τῆς ἀμαρτωλῆς πόρνης, δέξου σήμερα καί τῆς Ἐκκλησίας Σου τό στεναγμό τῆς αἰχμαλωσίας της. Σύ πού δέχτηκες τοῦ πιστοῦ ληστῆ τήν παράκληση, δέξου καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ Σου τήν δέηση. Σύ πού δέχτηκες τή μετάνοια καί τούς στεναγμούς τοῦ Πέτρου, δέξου καί μᾶς τῶν φτωχῶν τό κλάμα, Σύ πού δέν ἔστρεψες τό πρόσωπο στά δάκρυα τῆς Χαναναίας, δέξου καί τή μικρή Ἐκκλησία νά πρεσβεύη γιά μεγάλη αἰχμαλωσία καί κραυγάζοντας σέ Σένα τό Θεό σήμερα νά λέη. Θεέ μου, πού σέ τρεῖς μέρες ἀναστήθηκες ἀπό τούς νεκρούς, σήκωσε τόν πεσμένο ἀπ' τῶν ἐχθρῶν τά χτυπήματα πιστό λαό Σου. Σύ πού τόν Ἀδάμ ἀπ' τούς νεκρούς ἀνάστησες, τόνωσε τό φρόνημα τῶν Χριστιανῶν, Σύ ὁ τότε καί τώρα Θεός, πού πῆρες τή μορφή τοῦ δούλου Σου, λύτρωσε ἀπ' τούς ἄλλους τόν ταπεινό λαό Σου. Σύ πού ἔκρινες ἄξιο νά γίνης παιδί γιά μᾶς, σῶσε ἀπό τό μαχαίρι τό πλῆθος τῶν παιδιῶν μας.

Σύ ὁ τότε Θεός, πού ξενιτεύθηκες μέ τή μητέρα Σου στήν Αἴγυπτο, φέρε πίσω ἀπό τήν ξενιτεία τίς μάννες καί τά παιδιά τους. Σύ πού θεληματικά πουλήθηκες γιά τήν σωτηρία τῶν πολλῶν σταμάτησε τήν ἀγοραπωλησία τοῦ λαοῦ τῶν Ἐκκλησιῶν. Σύ πού δέχτηκες στήν πλάτη γιά μᾶς τό μαστίγωμα, τοῦ Πιλάτου τίς φοβέρες, Σύ πού κοπίασες γιά μᾶς μέ ὀδοιπορίες, παῦσε τά βάσανα τοῦ λαοῦ Σου καί τίς ταλαιπωρίες. Σύ πού φώναξες στό Σταυρό 'Διψῶ' δρόσισε ψυχές πού διψοῦν καί πεινοῦν φοβερά, Σύ πού μαζί μέ τούς ἀνόμους ἀπό ἀνόμους καταδικάστηκες σῶσε καί ἐμᾶς ἀπ' τό συνέδριο τῶν ἀνόμων. Σύ πού γυμνώθηκες ἀπό τούς ἀνόμους σάν κακοῦργος, Σύ ὁ ἴδιος Κύριε, πού φυλακίστηκες ἀπό τούς ἀνόμους ἐλευθέρωσε τούς ριγμένους στής φυλακῆς τά δεσμά. Σύ πού ἔδωσες παράκληση στή μητέρα Σου ἀπό τό θρῆνο καί τό κλάμα τοῦ Σταυροῦ, Σύ πού τότε κραύγασες στίς Μυροφόρες τό 'Χαίρετε' Σύ φώναξε καί τώρα 'Χαίρετε' στίς Ἐκκλησίες Σου. Σύ πού καρφώθηκες μέ τά τίμια καρφιά στά πόδια καί τά χέρια, ἐλευθέρωσε χέρια καί πόδια λαῶν σιδηροδεμένων. Ναί, Κύριε, φιλόανθρωπε, πού εἶπες 'περίλυπη εἶναι ἡ ψυχή μου ὡς τό θάνατο', λύτρωσε τό λαό Σου ἀπό τή λύπη καί τό θάνατο. Σύ πού ἡ λόγχη τρύπησε τήν πλευρά Σου, σπάσε τή λόγχη τῶν ἐχθρῶν Σου μέ τό χέρι Σου τό

δυνατό καί θυμήσου, Κύριε, ὅπως τόν πιστό ληστή καί τό λαό Σου. Σύ πού ἔχυσες τό ἄχραντο Αἷμα Σου γιά μᾶς, σταμάτησε τό ἄφθοно χύσιμο τοῦ αἵματός μας. Σῶσε τό λαό Σου Δέσποτα, λυπήσου τούς κληρονόμους Σου. Σηκώσου, γιατί, Κύριε, ἔχεις παραδοθῆ στόν ὕπνο; Γιατί δείχνεις μακροθυμία στους ἐχθρούς; Γιατί παίρνεις ἀπό μᾶς τό πρόσωπό Σου; Σηκώσου, μή μᾶς κρατᾶς σ' ἀπόσταση ὡς τό τέλος. μή μᾶς παραβλέπης ὀλότελα. Θυμήσου τό Σταυρό Σου, θυμήσου τό λαό Σου, θυμήσου τήν εὐσπλαγχνία Σου. Σύ, Κύριε, πού βάσταξες γιά χάρι μας σαράντα ἡμέρες τόν πειρασμό, θυμήσου τούς λαούς Σου πού πειράζονται στήν ἀπάτη καί ξηρή ἐρημία. Αὐτούς θυμήσου μαζί μέ μᾶς, Κύριε, καί πρίν ἀπό μᾶς, φιλόανθρωπε. Σ' αὐτούς δῶσε πρίν ἀπό μᾶς τή βοήθειά Σου. ἐκείνους τέλος νά ἐπισκεφθῆς. Ἐκείνους τούς πιό ἀξιολύπητους ἀπ' ὅλους, πού εἶναι ἀπ' ὅλους πιό ταπεινοί πάνω στή γῆ. ἐκείνους πού στήν ἔρημο ξεχάστηκαν ἀπ' τούς ἀνθρώπους. πού ἀπό τό χέρι Σου διώχτηκαν μακριά πρίν ἀπό τό θάνατό τους. Αὐτούς πού βαριά τούς παίδεψε ὁ θυμός Σου κι ἡ ὀργή Σου τούς ἤλεγξε. ἐκεῖνοι πού σάν νεκροί ἀπό τούς ἀνθρώπους λησμονήθηκαν, πού καταδικάστηκαν καί ζοῦν μέ τ' ἄγρια θηρία. Αὐτοί πού τή στένεψή τους κανείς δέν παρατηρεῖ παρά μόνο τ' ἀκοίμητό Σου μάτι. πού τήν ἀνάγκη τους, Σύ, Κύριε, γνωρίζεις καί κανείς ἄλλος δέν ἄκουσε, ἀφοῦ χωρισμένοι ἀπό τούς δικούς τους, μακριά ἀπό τούς ἀνθρώπους, ζοῦνε ἔχοντας ξεχάσει τίς ἐκκλησίες καί μή ξαίροντας τίς μέρες τῶν ἑορτῶν.

Λίγη καλοσύνη σ' αὐτούς δεῖξε, Κύριε. δέ γυρεύω πολλή. Ἔλα σ' ἐκείνους, Θεέ μου, πού τούς ἐπαίδεψες. ἔλα στά ἄλλοτε παιδιά Σου, γιατί κι αὐτοί κάποτε ἦσαν κοντά Σου, ἦσαν κι αὐτοί Χριστιανοί, κι αὐτοί κοπάδια Σου κι αὐτοί μέλη τοῦ Σώματός Σου κι αὐτοί κοινωνοῦσαν τό ἄχραντο Σῶμα Σου καί τώρα κοινωνοῦν τό Σῶμα ἀλόγων ζώων. Γι' αὐτό, Κύριε, ρίξε σ' αὐτούς τό βλέμμα Σου γεμᾶτο ἔλεος καί εὐσπλαγχνία. Κοίταξε αὐτῶν τῶν ἀθλίων τή στένεψη καί δεῖξε τους τή σωτηρία. κοίταξε τή βαθειά ἐρημία τους καί κάμε τήν εὐσπλαγχνία Σου. Ἄν καί δίκαια τούς παίδεψες, σῶσε τους ὅμως. Ἄν καί τούς παρέδωσες στόν ἐχθρό ἄξια, ὅμως μάζεψέ τους. Τούς ἐχτύπησες, παρηγόρησέ τους, τούς παρέδωσες, λύτρωσέ τους. Ἄν πολλές φορές ἀμαρτήσαμε, ὅμως ξαναθυμήσου μας πάλι, καί πάλι σκῦψε στή δέησή μας καί πιό πολύ ἄκουσε ὅσους βρίσκονται στίς ἐρημιές, στά σπήλαια καί τά βαθουλώματα τῆς γῆς, σ' ἀπάτητους τόπους, ἀδελφούς μας χριστιανούς καί λαό δικό Σου. Γιατί ἂν ἐμεῖς εἴμαστε στίς Ἐκκλησίες μαζί μέ τούς πιστούς, ἐκεῖνοι ζοῦν στήν ἐρημία μαζί μέ τούς ἐχθρούς. ἂν ἐμεῖς χαιρώμαστε τίς ἑορτές, ἐκεῖνοι

βρίσκονται σέ μέγα σκότος. Ὑπέμετρη εἶναι ἡ δυστυχία τους, μέγανος ὁ φόβος τους, τό τραῦμα τους φοβερό, πικρή ἡ συμφορά τους, ἀνεκδιήγητη ἡ καταστροφή τους, μέγανος τό ἀγκάθι, πολλή ἡ τραγωδία τους, Κύριε.

Μή μᾶς ἀφήσης γιά πάντα ἔξω, ἀλλά μαζί μέ τήν παιδεία δεῖξε μας καί τή φιλανθρωπία Σου, γιά νά μή μείνη ἡ τελευταία καύχηση στούς Ἰουδαίους, γιά νά μήν ποῦν γιά μᾶς οἱ εἰδωολάτρες: ποῦ εἶναι ὁ Θεός τους, δέν εἶναι ὁ Χριστός τους, δέν εἶναι ὁ Σταυρός τους; Ποῦ εἶναι ἡ ἐλπίδα τους; Ποῦ ἡ πίστη τῶν Χριστιανῶν; Γιά νά μήν τά ποῦνε αὐτά, γρήγορα ἄς δοῦν τά ἐλέη Σου σ' ἐμᾶς. Ἄς μᾶς προφτάση γρήγορα ἡ εὐσπλαγχνία Σου Κύριε, Κύριε, γιατί εἴμαστε πολύ φτωχοί, γιατί εἴμαστε πολύ ταπεινοί, γιατί λιγοστέψαμε πολύ. Ἄς φτάση λοιπόν ὡς Ἐσένα ὁ στεναγμός τῶν δεμένων. Θά Σέ μαλακώσουν τά δάκρυα τῶν ἄκακων νηπίων, πού τά κατασφάζουν, θά Σέ συγκινήση ὁ θρήνος τῶν μητέρων πού χάνουν τά παιδιά τους.

Εἶναι παρακλήσεις τά ὅσα λέμε, Κύριε, κι ὄχι ἀντιλογίες. Σέ παρακαλοῦμε, δέν ἀντιδικοῦμε μέ Σένα. Παρακαλοῦμε, γιατί οἱ ἄνομοι μᾶς βρίζουν καί οἱ Ἑλληνες μᾶς καταπονοῦν. Δέ φιλονικοῦμε, ἐξομολογοῦμαστε, κλαῖμε γιατί καί οἱ ἄλλοι εἶναι σέ κίνδυνο. Εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ἀλλά εἴμαστε καί Χριστιανοί. Εἴμαστε τιποτένιοι ἀλλά ὀπαδοί τῆς δικῆς Σου πίστεως. Δέν ἀξίζομε τή φιλανθρωπία Σου ἀλλά εἴμαστε πρόβατα τῆς Ἐκκλησίας Σου στήν ἴδια μάντρα μαζεμένοι. Αὐτήν τήν ἰκεσία σέ Σένα οἱ φτωχοί γιά τόν ἀμέτρητο λαό τῆς αἰχμαλωσίας προσφέρομε στήν τριήμερη Ἀνάστασή Σου, κληρος καί λαός, νέοι καί νέες, γέροντες μέ νεώτερους, τά παιδιά μέ τίς μητέρες τους, κάθε ψυχὴ ὅσων πιστεύουν σέ Σένα. Αὐτούς ὅλους λύτρωσέ τους ἀπό τή φοβέρα πού σιμώνει, καί κάνε τους, ἄξιους τῆς Βασιλείας Σου μέ τή Χάρη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ καί κυριάρχου Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζί μέ τό Πανάγιο καί ζωοποιό Του Πνεῦμα. Τώρα καί πάντα καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων, Ἀμήν.»